

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.21.025/2018/4. szám
A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke
. Zumbók Péter előadó bíró
Salamonné dr. Piltz Judit bíró
A felperesek: I. rendű
II. rendű
III. rendű
IV. rendű
A felperesek képviselője:
Szűcs Péter Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd)
Az alperes: alperes
Az alperes képviselője:
Gáli Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Gáli Gergely ügyvéd)
A per tárgya: kártérítés megfizetése
A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:
felperesek
A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
őri Ítéltábla Pf.III.20.290/2017/8/I.
Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
őri Törvényszék P.20.584/2013/41.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését részben hatályon kívül helyezi és 1.565.127 (egymillió-ötszázhatvanötezer-százhuszonhét) forint lejárt jövedelemveszteséget pótló járadék és késedelmi kamatai, valamint a 2018. március 1-től fizetendő havi 54.530 (ötvennégyezer-ötszázharminc) forint jövedelemveszteséget pótló járadék tekintetében az alperesnek a II. rendű felperes javára marasztalását mellőzi. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Felülvizsgálati eljárási költségeiket a felek maguk viselik.

A le nem rótt 65.400 (hatvanötezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. és II. rendű felperesek házastársak, a III. és IV. rendű felperesek a gyermekeik. Harmadik gyermekük, B.M. 2008. augusztus 27-én született Down-szindrómával.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [2] A felperesek keresetükben vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték az alperes kötelezését, arra hivatkozással, hogy a terhesség alatt nem az elvárható gondossággal járt el, ezért a genetikai rendellenesség felismerésének hiányában az I. és II. rendű felperesek nem dönthettek a terhesség törvényi határidőn belüli megszakításáról.
- [3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.
- [4] Az elsőfokú bíróság a 31.P.20.812/2010/49. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperest teljes kártérítési felelősség terheli a 2008. augusztus 27-én született kiskorú B.M. születését követően diagnosztizált genetikai károsodás miatt a felpereseket ért hátrányokért; ezt meghaladóan az önmagában kiskorú B.M. létrehozott kártérítési keresetét elutasította.
- [5] A másodfokú bíróság a Pf.I.20.124/2012/6. számú rész- és közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét helybenhagyta.
- [6] A Kúria a Pfv.III.20.069/2015/3. számú közbenső ítéletével a jogerős rész- és közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének a közbenső ítéleti rendelkezését azzal szövegezésbeli változtatással hagyta helyben, hogy megállapította – a részítéleti rendelkezés mellőzése mellett –, hogy az alperest teljes kártérítési felelősség terheli a 2008. augusztus 27-én született kiskorú B.M. terhesség alatt fel nem ismert, a születést követően diagnosztizált genetikai károsodással a felpereseknek okozott károkért. A határozat indokolása szerint valamennyi, a gyermek megszületése kapcsolatban felmerülő felnevelési költség olyan kárnak minősül, amelyet a károkozó térít meg, és nem lehet kár csak a fogyatékoságból eredő többletkiadás.
- [7] Az I. rendű felperes módosított keresetében jövedelemveszteség címén a 2008. augusztus 27-től 2010. augusztus 27-ig terjedő időre 2.898.335 forint és annak 2009. augusztus 27-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, a 2010. augusztus 27-től 2015. szeptember 1-jéig terjedő időre 7.731.617 forint és annak 2013. február 27-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, a 2017. február 14-től 2017. március 31-ig terjedő időre 124.922 forint és annak 2017. február 8-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, valamint 2017. április 1-jétől kezdődően havi 85.563 forint járadék megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az első- és másodfokú ítélet

- [8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 1.285.062 forint és késedelmi kamatai, valamint 2017. július 1-jétől kezdődően havi 4.468 forint járadék I. és II. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak javára való megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet – az I. rendű felperes jövedelemveszteség megtérítése iránti követelése tekintetében is – elutasította.

- [9] Rámutatott arra, hogy az I. rendű felperes akkor igényelhet jövedelemveszteség címén kártérítést, ha az alperesnek felróható magatartással okozati összefüggésben veszítette el jövedelmét, vagy csökkent annak összege, továbbá a jövedelemveszteség összegének meghatározása során megfelelően alkalmazni kell a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 356-357. §-ait és az 1/2006. (V. 22.) PK véleményt. Kiemelte azt is, hogy a részítélet alapján az I-II. rendű felpereseknek megtérítendő ápolási-gondozási költség és háztartási kisegítői költség összegét a jövedelemveszteség körében is figyelembe kellett venni. Mivel pedig ezek a kártérítések az I. és II. rendű felpereseket egyetemlegesen illetik meg, ezért az I. rendű felperes jövedelemveszteségénél azok fele részét kellett értékelni.
- [10] Az elsőfokú bíróság a jövedelemveszteség mértékének meghatározásakor abból indult ki, hogy a felperesek által csatolt munkaszerződés és 2007. január 3-i értesítés szerint az I. rendű felperesnek a gyermek születése előtti jövedelme 2007. január 1-jétől havi bruttó 131.000 forintra változott, és az I. rendű felperes is azzal számolt. A későbbiekben azonban a perben arra hivatkozott, hogy 2008. január 3-án a munkaszerződését módosították, és munkabére havi bruttó 265.000 forintra módosult. Ennek alátámasztásaként másolatban csatolta a „II. rendű alperes” által a H. Kft. ügyvezetőjeként aláírt, 2008. január 3-i értesítést, valamint a 2008 februárjától 2008 szeptemberéig terjedő időszakra vonatkozó bérlistát. Jóllehet az elsőfokú bíróság az I. rendű felperest tájékoztatta arról, hogy az utóbbi tényállítását bizonyítania kell, ellenkező esetben a korábbi, havi bruttó 131.000 forint jövedelmet kell alapul venni, az I. rendű felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy az I. rendű felperes megelőzőleg még csak említést sem tett a jövedelmének jelentős mértékű, kétszeres növekedéséről; emellett az a hivatkozása, hogy arra nem emlékezett, a perbeli nyilatkozatainak eshetőleges, bizonytalan jellegére utalt. Emiatt a Ptk. 357. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával a havi bruttó 131.000 forint összegű jövedelmet kellett figyelembe venni.
- [11] Az elsőfokú bíróság részletesen ismertette azt a számítását, amelynek eredményeként azt állapította meg, hogy az I. rendű felperesnél jövedelemveszteség 2008. augusztus 27-től az ítélelathozatalig egyetlen évben sem volt kimutatható. Mivel pedig arra vonatkozó peradat sem merült fel, hogy ez a helyzet a jövőben változna, ezért a keresetet a jövedelemveszteség miatti járadékigény tekintetében is elutasította.
- [12] Az I. és II. rendű felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatta meg, hogy az alperes által az I. és II. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak részére fizetendő marasztalási összeget 5.879.130 forintra felemelte, továbbá kötelezte az alperest, hogy 2018. március 1-jétől kezdődően minden hónap 10. napjáig előre történő esedékességgel fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak – egyebek mellett – jövedelempótló járadék jogcímén havi 54.530 forintot.
- [13] Az I. rendű felperes jövedelemveszteségével kapcsolatban a másodfokú bíróság egyetértett azzal a fellebbezési állásponttal, hogy az elérhető jövedelem képzett összegéből nem kell levonni az adott időszakra vonatkozó ápolási-gondozási díj és háztartási kisegítői díj fele részét. Ezt azzal indokolta, hogy említett követelések olyan többletigényeknek minősülnek, amelyeket a jövedelemveszteséghez képest eltérő jogalapon kell megítélni, hiszen más-más kárfajta kompenzálására szolgálnak.
- [14] A jogerős ítélet indokolása szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy a jövedelemveszteség mértékének meghatározásakor a havi bruttó 131.000 forint jövedelemből kellett kiindulni. Nem lehetett ugyanis figyelmen kívül hagyni azt, hogy a magasabb

összegű jövedelemről szóló igazolást, valamint bérlistát az I. és II. rendű felperesek csupán évekkel a perindítást követően csatolták; a személyi alapbér változásáról szóló 2008. január 3-i igazolást a H. Kft. részéről az „I. rendű felperes” írta alá; ráadásul az okiraton szereplő bélyegzőn a munkáltató címeként a .számú cím szerepel, amely azonban csak 2014. július 3-tól volt a cég székhelye. Az I. és II. rendű felperesek terhére kellett értékelni továbbá azt, hogy az állításuk szerint felemelt jövedelmet más okirattal (pl. adóbevallással) nem igazolták, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) megkeresését pedig ellenezték.

- [15] A másodfokú bíróság a fentiek figyelembevételével azt állapította meg, hogy az I. rendű felperesnek 2008. augusztus 27. és 2008. december 31. között, 2009-ben, 2010-ben, 2013-ban, 2014-ben és 2015-ben jövedelemvesztesége nem merült fel, míg a jövedelemveszteségének mértéke 2011-ben 353.972 forint, 2012-ben 560.124 forint, 2017. február 13. és 2017. június 30. között 214.791 forint, 2017. július 1. és 2018. február 28. között 436.240 forint volt. Az alperest ezen összegek és azoknak a középátlagos időtől járó késedelmi kamatai, 2018. március 1-jétől pedig havi 54.530 forint jövedelemveszteséget pótló járadék megfizetésére kötelezte.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [16] A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az alperesnek a 2008. augusztus 27. és 2015. augusztus 31. közötti időszak jövedelemvesztesége címén 7.779.901 forint és annak 2012. február 28-tól a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatai, a 2017. február 14. és 2017. június 30. közötti időszak jövedelemvesztesége címén 214.791 forint és annak 2017. április 23-tól a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatai, valamint 2017. július 1-jétől havi 54.530 forint jövedelemveszteséget pótló járadék I. rendű felperes javára való megfizetésére kötelezését kérték.
- [17] Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (2), (4) és (5) bekezdését, 141. § (2) és (6) bekezdését, 164. § (1) és (3) bekezdését, valamint 206. § (1) bekezdését jelölték meg.
- [18] Sérelmezték, hogy bár a perben a jövedelemveszteség miatti kártérítési igényt az I. rendű felperes érvényesített, az alperes marasztalását a keresetben és a fellebbezésben is ennek megfelelően kérték, a másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdésében megfogalmazott kérelemhez kötöttség elvét megsértve az alperest az I. és II. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak javára marasztalta.
- [19] Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság azon megállapításának alapjául felhozott indokai, hogy a jövedelemveszteség mértékének meghatározásakor a havi bruttó 131.000 forint összegű jövedelemből kellett kiindulni, irat- és bizonyítékellenesek, továbbá súlyosan jogszabálysértőek.
- [20] A szóban forgó indokok egyike volt az, hogy a magasabb összegű jövedelemről szóló igazolást és bérlistát a perindítást követően csupán évekkel később csatolták. Ezzel szemben a perjogi szabályok [Pp. 141. § (2), (6) bekezdése] tiltják a bizonyítékértékelés során azoknak a bizonyítékoknak a figyelembevételét, amelyek az eljárás során előterjesztésre kerültek, de nem eredményezték a per befejezésének késedelmét. A periratokból kitűnően pedig bírói felhívást nem mulasztottak, és az említett okiratok csatolásával a per befejezését nem késleltették. A felperesek hivatkoztak továbbá arra, hogy a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján történő bizonyítékértékelésből jogszerűen kizárni olyan bizonyítékot nem lehet, amelyet a felek a jogszabályi előírások betartása mellett terjesztettek elő.

- [21] A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet indokolása azt is tévesen rögzítette, hogy a 2008. január 3-án kelt igazolást H. Kft. részéről az I. rendű felperes írta alá. Az okiraton található aláírás ugyanis a társaság ügyvezetőjétől, a II. rendű felperestől származik. E megállapítás a bizonyítékértékelést kirívóan okszerűtlenné, s egyben jogszabálysértővé teszi, és a kereset megalapozatlanságát nem eredményezheti.
- [22] Emellett a jogerős ítélet indokolásában foglaltakkal szemben az igazoláson található bélyegzőlenyomat a társaság székhelyeként – helyesen, a periratok között fellelhető cégmásolatnak megfelelően – .. szám alatti címet tüntette fel.
- [23] A felperesek felülvizsgálati érvelése szerint a másodfokú bíróságnak az a hivatkozása, hogy a magasabb jövedelmet más okirattal nem igazolták, és a NAV megkeresését ellenezték, sérti a Pp. 3. § (5) bekezdésében megfogalmazott szabad bizonyítás elvét. A kereseti tényállításukat ugyanis két teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolták, és azokat – különös tekintettel arra, hogy hamis, valótlan voltak az alperes nem bizonyította – a bíróság ellenbizonyíték hiányában a bizonyítékértékelésből nem volt jogosult kirekeszteni. Mindez a Pp. 206. § (1) bekezdését is sérti.
- [24] A felperesek állították, hogy a NAV megkeresését a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján ellenezték, mivel a bíróságoknak is tisztában kellett lenniük azzal, hogy az adójogszabályok szerint a NAV a bevallásokat és igazolásokat csak az adóévet követő 5 évig őrzi meg, s így az I. rendű felperes jövedelmére vonatkozó igazolás beszerzése objektív okokból nem volt lehetséges. Minthogy a csatolt okiratok tartalmát az alperes vont a kétségbe, a Pp. 164. § (1)-(3) bekezdései alapján a NAV megkeresését is neki kellett indítványoznia, aminek eleget is tett, az elsőfokú bíróság azonban ezt a bizonyítási indítványt elutasította. Éppen ezért a bizonyítás elmaradása a terhükre nem lett volna értékelhető.
- [25] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezésének hatályában fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [26] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül. Emiatt annak felülvizsgálattal nem támadott, a gyermekszoba felszerelése, az eszközök, a fejlesztő játékok és az ételmezés költségének megtérítése iránti keresetet elbíráló rendelkezéseit nem érintette.
- [27] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint részben megalapozott.
- [28] Az I. rendű felperes keresetében az alperesnek a jövedelemvesztesége megtérítésére kötelezését (128. sorszámú előkészítő irat 4. oldala), míg fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet e részében elutasító rendelkezésének megváltoztatását és az alperesnek a keresettel egyező marasztalását (145. sorszámú fellebbezés 1-2. oldala) kérte. A másodfokú bíróság ennek ellenére – a keresetnek részben helyt adva – az alperest a lejárt és folyamatos jövedelemveszteséget pótló járadék megfizetésére az I. és II. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak javára kötelezte. A jogerős ítélet ezért ebben a részében sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, a kérelemhez kötöttség elvét rögzítő Pp. 3. § (2) bekezdését.
- [29] A Kúria ezt meghaladóan a felülvizsgálati kérelmet nem találta megalapozottnak. A felperesek arra hivatkoztak, hogy a perben eljáró bíróságok az I. rendű felperesnek a károsodást megelőző egy

évben elért havi átlagjövedelmének összegét, s ezáltal az általa igényelt jövedelemveszteséget pótló járadék alapját tévesen határozták meg, és a jogerős ítélet e részében több okból is jogszabálysértő. Ez a felülvizsgálati álláspont azonban az alábbiak miatt téves volt.

- [30] A felperesek voltaképpen a bíróságoknak az I. rendű felperes 2008. évi jövedelemnövekedésével összefüggő bizonyítékmérlegelését támadták. Ehhez képest mindkét fokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesek által az elsőfokú eljárásban utólagosan csatolt okiratok (munkáltatói igazolás, bérlista) bizonyító erejével kapcsolatban kétségek merültek fel. Mérlegelési szempontjaik egyike éppen az volt, hogy a felperesek eredetileg a 2013-ban csatolt munkaszerződés és értesítés tartalmára tekintettel 2007. január 1-jétől havi bruttó 131.000 forint összegű munkabérrel számoltak, és csak 2017-ben csatolták a munkabér mértékének 2008. január 3-tól havi bruttó 265.000 forintra emeléséről szóló okiratokat. Az elsőfokú bíróság kiemelte azt is, hogy az I. rendű felperes megelőzőleg még csak említést sem tett a jövedelmének jelentős mértékű, kétszeres emelkedéséről; az a hivatkozása pedig, hogy arra nem emlékezett, a nyilatkozatainak eshetőlegesen, bizonytalan jellegére utalt. A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal szemben tehát nem arról volt szó, hogy a bíróságok a Pp. 141. § (6) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményt alkalmazva az indokolatlanul késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele nélkül határoztak, hanem arról, hogy a bizonyítás eredményének a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésekor a felperesek fentiekben ismertetett perccselekményeit is értékelték. Ennélfogva a jogerős ítélet sem a Pp. 141. § (2) bekezdését, sem a Pp. 141. § (6) bekezdését nem sérti.
- [31] Mindezekből következően a felperesek felülvizsgálati kérelmükben azt is tévesen állították, hogy a szóban forgó okiratokat a bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján történő bizonyítékértékelésből kizárták. A mérlegelési tevékenységük során ugyanis az okiratok bizonyító erejét vizsgálták, és arra az álláspontra helyezkedtek, hogy azok nem alkalmasak a felperesek által állított jövedelemnövekedés alátámasztására. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően, a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint tájékoztatta a feleket arról, hogy a felperesek kötelesek bizonyítani, hogy az I. rendű felperes 2008 januárjától havi bruttó 265.000 forint jövedelmet szerzett; egyúttal felhívta a felek figyelmét arra, hogy bizonyítatlanság esetén a jövedelemveszteség számítása során a felperesek korábbi nyilatkozatából, a bruttó 131.000 forint összegű havi jövedelemből fog kiindulni. A felpereseknek ugyanakkor további bizonyítási indítványa e tájékoztatás ismeretében nem volt (140. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1-2. oldala). Minthogy a keresetükben állított, az érvényesített kártérítési igény szempontjából lényeges tényeket a felpereseknek kellett bizonyítaniuk, és az alperes az I. rendű felperes jövedelemnövekedésének tényét vitatta, az annak igazolására csatolt okiratok hitelességét, s ezáltal bizonyításra való alkalmasságát – több okból is – kétségbe vonta (118. és 134. sorszámú előkészítő iratok), az elsőfokú bíróság által adott tájékoztatás megfelelt a bizonyítási teher általános szabályát tartalmazó Pp. 164. § (1) bekezdésének.
- [32] Ennek ellenére valóban az alperes volt az, aki az I. rendű felperes jövedelmi adataira vonatkozó bevallások beszerzése érdekében indítványozta a NAV megkeresését, és ezt a felperesek által – a felülvizsgálati kérelemben foglaltaktól eltérő indokból ellenzett – bizonyítást az elsőfokú bíróság mellőzte. A helyesen telepített bizonyítási teherre tekintettel azonban a bizonyítatlanság következményeit a felperesek terhére kellett értékelni. (Az elsőfokú bíróság ítéletében az említett bizonyítási indítvány elutasítását éppen azzal indokolta, hogy ebben a körben nem az alperes volt a bizonyító fél; emellett arra is utalt, hogy a felperesek nyilatkozatainak a mérlegelés során figyelembe vett ellentmondásossága miatt a bizonyítás szükségtelen volt.). Éppen ezért a jogerős ítélet a Pp. 3. § (4)-(5) bekezdéseit és 164. § (1) bekezdését nem sérti. A felülvizsgálati kérelemben ugyancsak megjelölt Pp. 164. § (3) bekezdése pedig nem létező jogszabályhely.

- [33] A felperesek arra helyesen hivatkoztak, hogy a másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában a munkáltatónak a személyi alapbér változtatásáról szóló értesítésének aláírójaként az I. rendű felperest tüntette fel, holott azt a társaság ügyvezetőjeként a házastársa, a II. rendű felperes írta alá (115. sorszámú előkészítő irat F/2. számú melléklete). Ez ugyanakkor a bizonyítékmérlegelést – a felülvizsgálati kérelemben előadottakkal szemben – nem tette kirívóan okszerűtlenné. Mint ahogy a mérlegelés további szempontjaira is figyelemmel ilyen következtetés levonását az sem tette lehetővé, hogy a kérdéses okiraton található bélyegzőlenyomat a jogerős ítélet indokolásával ellentétben a munkáltatónak az okirat kiállításakor székelyét tartalmazta. Mindezek miatt a Pp. 206. § (1) bekezdése sem sérült.
- [34] A Kúria a kifejtettek figyelemmel, a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését részben hatályon kívül helyezte és 1.565.127 forint lejárt jövedelemveszteséget pótló járadék és késedelmi kamatai, valamint a 2018. március 1-től fizetendő havi 54.530 forint jövedelemveszteséget pótló járadék tekintetében az alperesnek a II. rendű felperes javára marasztalását mellőzte. Egyebekben a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [35] A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 81. § (1) bekezdésére tekintettel megállapította, hogy a felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült – az általános forgalmi adót is tartalmazó, a kifejtett jogi képviselési tevékenység arányában megállapított ügyvédi munkadíjakból álló – költségeiket maguk viselik.
- [36] A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesek teljes személyes költségmentessége, valamint az alperes teljes személyes illetékmentessége [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja] miatt, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.
- [37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdésének megfelelően – a felperesek kérelmére – tárgyaláson bírálta el.
- [38] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja zárja ki.

Budapest, 2019. december 11.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró,
Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző
HM